

Arrest

nr. 262 304 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSCHRAEGEN
Koning Albert I laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSCHRAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

1.2. Op 2 juli 2021 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag verworpen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING

Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 04.02.2021

door S., A. (..)

geboren te Damascus op 20.06.1979

vluchteling van Syrische herkomst, is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *aanvraag verworpen om reden van openbare orde:*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp vormt van een lopend strafrechterlijk onderzoek. Hij werd op 23.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van opzettelijke brandstichting en opgesloten in de strafinrichting van Oudenaarde. Hij werd op 01.09.2020 vrijgesteld door de onderzoeksrechter onder voorwaarden. Een elektronisch toezicht werd toegekend. Uit recent nazicht van de ANG-gegevensdatabank van de politie blijkt hij nog steeds onder een alternatieve maatregel voorlopige hechtenis te staan.

Gelet op de ernst van de feiten waarvan betrokkene beticht wordt en gelet op de maatregel van voorlopige hechtenis waaronder hij nog steeds staat, wordt besloten om de aanvraag voorlopig te schorsen voor de duur van het lopende strafonderzoek / strafrechterlijke vervolging en de machtiging tot vestiging voorlopig niet toe te staan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel :

- *Schending van artikel 15 juncto 3, 7° Vreemdelingenwet;*
- *iuncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

** * **

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“..” (stuk 1)

Aldus wordt de aanvraag om machtiging tot vestiging van verzoeker verworpen om redenen van openbare orde. Dit is evenwel niet redelijk.

* * *

Artikel 15, eerste lid Vw. stelt als volgt;

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

Artikel 3, 5°-8° Vw. stelt vervolgens:

Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : (...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang [2 en verblijf gesignaleerd staat in het SIS]2 of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

Het begrip openbare orde wordt niet specifiek gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Wel werd dit begrip overgenomen uit de Europese Richtlijnen en kan aldus naar de interpretatie van het begrip in de richtlijnen worden gekeken voor een correcte uitlegging er van (Parl. stukken – memorie van toelichting, DOC 54 2215/001, p. 19).

In zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie heeft de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” reeds geïnterpreteerd, op het gebied van migratie en asiel.

Hieruit blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”. Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

“(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen” (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61).

Gezien een toekenning van de machtiging tot vestiging het principe is, waarbij van kan worden afgeweken met het oog op bescherming van de openbare orde, dien aldus het begrip ‘openbare orde’ restrictief te worden geïnterpreteerd. Enkel in het geval er een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging is die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, kan aldus sprake zijn van een schending van de openbare orde.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

In casu werd zulks niet op correcte wijze afgetoetst alwaar louter gesteld wordt dat er ten aanzien van verzoeker op heden een alternatieve maatregel van voorlopige hechtenis van kracht is en er nog een strafonderzoek lopende is.

Daar waar het hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat een strafveroordeling niet automatische wil zeggen dat er ten einde ter dagen sprake is van een mogelijke schending van de openbare orde, kan er evenwel a fortiori van uitgegaan worden dat een lopend strafonderzoek geen afdoende reden vormt om zich te beroepen op de openbare orde exceptie en er aldus gekeken dient te worden naar het actuele gedrag van verzoeker.

Echter wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan op het actuele gedrag van verzoeker en de mate waarin deze mogelijks de openbare orde zou kunnen schaden. Evenwel zijn er sinds diens aanhouding geen enkele problemen geweest met justitie en houdt verzoeker zich correct aan diens voorwaarden. Het is net deze houding die ertoe geleid heeft dat verzoeker reeds op 1 september 2020 werd vrijgesteld onder voorwaarden. Bovendien werd verzoeker intussen erkend als persoon met een handicap, gezien hij niet meer goed te been is (stuk 4).

Gelet op het gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar de actuele houding van verzoeker en de mate waarin diens gedrag een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dringt aldus een verbreking van de bestreden beslissing zich op.

Tenslotte moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu hoegenaamd niet het geval.

Het enig middel is gegrond.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 04.02.2021 een aanvraag indiende om machtiging tot vestiging en dit in toepassing van artikel 16, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. De aanvraag van machtiging tot vestiging wordt gericht aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Dit gemeentebestuur levert daarvan een ontvangstbewijs af en zendt de aanvraag over aan de minister of zijn gemachtigde, voor zover de vreemdeling voldoet aan de in artikel 14, tweede lid, bedoelde voorwaarde en hij, als zijn identiteit niet is vastgesteld, een kopie van een geldig paspoort voorlegt.

De Koning bepaalt het model van aanvraag van machtiging tot vestiging.”

De modaliteiten betreffende de machtiging tot vestiging worden bepaald in artikel 15 van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert als volgt:

“ Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voor zover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling;

2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot vestiging geweigerd om reden van openbare orde en aldus in toepassing van artikel 15 juncto artikel 3,7° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Verzoekende partij stelt dat het begrip openbare orde niet specifiek gedefinieerd is en dat voor de interpretatie ervan aldus dient te worden terug gegrepen naar de Europese richtlijnen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen en dat deze uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling.

Verweerder laat gelden dat ter zake in de bestreden beslissing geheel terecht als volgt wordt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp vormt van een lopend strafrechterlijk onderzoek. Hij werd op 23.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van opzettelijke brandstichting en opgesloten in de strafinrichting van Oudenaarde. Hij werd op 01.09.2020 vrijgesteld door de onderzoeksrechter onder voorwaarden. Een elektronisch toezicht werd toegekend. Uit recent nazicht van de ANG-gegevensdatabank van de politie blijkt hij nog steeds onder een alternatieve maatregel voorlopige hechtenis te staan. Gelet op de ernst van de feiten waarvan betrokkene beticht wordt en gelet op de maatregel van voorlopige hechtenis waaronder hij nog steeds staat, wordt besloten om de aanvraag voorlopig te schorsen voor de duur van het lopende strafonderzoek / strafrechterlijke vervolging en de machtiging tot vestiging voorlopig niet toe te staan.”

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij op haar kerfstok heeft.

Verzoekende partij ontkent deze motieven van de bestreden beslissing niet, doch stelt dat zij op heden onder een alternatieve maatregel van voorlopige hechtenis valt en dat er nog een strafonderzoek lopende is.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op het actuele gedrag van verzoeker en de mate waarin deze mogelijks de openbare orde zou kunnen schaden. De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst immers expliciet naar de maatregel van voorlopige hechtenis waaronder verzoeker nog steeds staat.

Gelet op dit gegeven en gelet op de ernst van de feiten, wordt besloten dat de aanvraag voorlopig geschorst wordt voor de duur van het lopende strafonderzoek/de strafrechtelijke vervolging en de machtiging voorlopig niet toe te staan.

Dat verzoeker sinds zijn aanhouding geen problemen meer heeft gehad met justitie en dat hij omwille hiervan reeds op 01.09.2020 werd vrijgesteld onder voorwaarden, doet geen afbreuk aan het feit dat hij nog steeds onder voorlopige hechtenis staat, zij het onder voorwaarden.

Zie naar analogie:

“3.11. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat het opleggen van de maatregel ‘vrijheid onder voorwaarden’ op grond van artikel 35 van de voorlopige hechteniswet een alternatief vormt voor de vrijheidsberoving, maar dat dit niet betekent er in zijn hoofd geen gevaar meer zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde. Artikel 35 van de voorlopige hechteniswet bepaalt immers dat de ‘vrijheid onder voorwaarden’ enkel mogelijk is “in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd onder de in artikel 16, § 1, bepaalde voorwaarden”, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van “volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid” en dat de maatregel enkel kan worden opgelegd bij recidive-, vlucht-, verduisterings- of collusiegevaar. De stelling van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris anders zou oordelen dan de onderzoeksrechter door in de bestreden beslissing te overwegen dat verzoeker “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd.

3.12. Waar verzoeker beweert dat hij zich door toedoen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris niet aan de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter kan houden, merkt de Raad op dat hij dit niet concreet aannemelijk maakt. Zo toont verzoeker niet aan dat reeds van hem werd gevorderd dat hij bij een proceshandeling verschijnt, noch dat er een correctionele zitting van de rechtbank zou zijn vastgelegd waarop hij persoonlijk aanwezig moet zijn. Bovendien wijst de Raad op de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet om op die manier te verschijnen in het kader van een proceshandeling of persoonlijk aanwezig te zijn wanneer zijn strafzaak wordt behandeld. Waar verzoeker twijfelt of hij op grond van voormelde wetsbepaling opschorting zal kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat deze mogelijkheid uitdrukkelijk wordt opgenomen in de bestreden beslissing: “(...)

Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en een opschorting van dit inreisverbod te vragen. (...)”. Uit de stelling van de verwerende partij uit haar nota met opmerkingen dat verzoeker zich

desgevallend kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris een minachting zou koesteren voor de rechterlijke macht in ons land.” (RvV nr. 189.839 dd. 18.07.2017)

Verweerder verduidelijkt dat een straf ‘een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf’ (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema’s uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.).

Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Enkel voor daders die ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank zijn gesteld (quod non in casu), geldt dat de maatschappij verdere bescherming kan genieten.

Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, en alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag.

Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan de autonome bevoegdheid van de Minister die conform art. 1 van de Vreemdelingenwet “bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Staatssecretaris niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Staatssecretaris beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet.

Waar verzoeker nog wijst op het gegeven dat hij inmiddels werd erkend als persoon met een handicap omdat hij niet meer goed te been is, laat verweerder gelden dat dit geen afbreuk doet aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing .

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de verwerping van de aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekende partij op 4 februari 2021 een aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend.

Artikel 14 van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Om zich in het Rijk te vestigen moet de vreemdeling daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Deze machtiging mag slechts gegeven worden aan de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voorzover deze toelating of machtiging geen tijdslimiet voorziet, ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Artikel 15 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

(..)

2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

(..)

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. (..).”

In casu oordeelt de verwerende partij dat de aanvraag verworpen wordt om reden van openbare orde.

Artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet waarnaar verwezen wordt in artikel 15 van de vreemdelingenwet, luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(..)

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat de aanvraag om machtiging tot vestiging conform artikel 15 van de vreemdelingenwet geweigerd kan worden om reden van openbare orde. Zij betoogt evenwel dat het loutere feit dat er strafbare feiten werden gepleegd niet volstaat en dat de beslissing uitsluitend mag gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Verzoekende partij argumenteert dat een lopend strafonderzoek geen afdoende reden vormt om zich te beroepen op de openbare orde exceptie en er gekeken moet worden naar haar actueel gedrag. Sinds haar aanhouding heeft zij geen problemen gekend met Justitie en houdt zij zich aan de voorwaarden. Deze houding heeft ook geleid tot het feit dat zij reeds op 1 september 2020 werd vrijgesteld onder voorwaarden. Zij werd bovendien ondertussen erkend als persoon met een handicap.

2.8. Voor de interpretatie van het begrip “*bedreiging voor de openbare orde*” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en niet geëist wordt dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde”, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en

voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.9. Verzoekende partij betwist niet dat zij op 23 april 2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van opzettelijke brandstichting en dat zij tot 1 september 2020 werd opgesloten in de gevangenis. Sinds 1 september 2020 is zij vrijgesteld door de onderzoeksrechter onder voorwaarden. Het strafonderzoek is nog lopende.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de aard en de ernst van de feiten. De Raad kan de verwerende partij volgen dat de feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt, zijnde opzettelijke brandstichting *an sich* zeer ernstig zijn. Dat opzettelijke brandstichting als een zwaar misdrijf wordt aanzien, blijkt immers al uit de strafmaat die op dergelijk misdrijf staat, gaande van een gevangenisstraf van één jaar tot twintig jaar (zie artt. 510-520 van het Strafwetboek). Blijkens de opsluitingsfiche in het administratief dossier wordt ook verwezen naar artikel 510-516 Swb en gesteld: *“brand –opzettelijk –met inzicht dat de brand zou overslagen op een zaak zoals bedoeld in art. 510 SWB, die de brandstichter wilde vernietigen ## Art. 510-516 SWB”*.

Verder kan verzoekende partij niet ontkennen dat zij in het kader van het lopende strafrechtelijk onderzoek naar deze feiten van 23 april 2019 tot 1 september 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en dat de voorlopige hechtenis gedurende bijna één jaar en vier maanden werd gehandhaafd.

Zoals blijkt uit artikel 16, § 1 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis kan een aanhoudingsbevel uitgevaardigd worden: *“Slechts in geval van volstreckte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid en indien het feit voor de verdachte een correctionele hoofdgevangenisstraf van een jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben,(..).”* en wanneer, conform artikel 16, §5 van voormelde wet, de onderzoeksrechter het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en de voorlopige hechtenis gedurende bijna een jaar en vier maanden gehandhaafd werd door de bevoegde rechterlijke instantie conform de artikelen 21 en volgende van de voorlopige hechteniswet vormt in deze een verdere indicatie van de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en de ernstige aanwijzingen van schuld.

Dit alles nog meer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij op 1 september 2020 niet zonder meer werd vrijgelaten uit de gevangenis maar dat zij werd vrijgesteld onder voorwaarden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt kan uit deze vrijstelling onder voorwaarden niet afgeleid worden dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Artikel 35 van de voormelde voorlopige hechteniswet bepaalt immers dat het opleggen van de maatregel *“vrijheid onder voorwaarden”* een alternatief vormt voor de vrijheidsberoving en dat dit enkel mogelijk is *“in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd onder de in artikel 16, §1, bepaalde voorwaarden.”*, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van *“volstreckte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid”* waaruit het actuele karakter van de bedreiging blijkt, en *“indien het feit voor de verdachte een correctionele hoofdgevangenisstraf van een jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben.”* hetgeen weerom de zwaarwichtigheid van het feit waarvan de verzoekende partij verdacht

wordt benadrukt. Het betoog van verzoekende partij dat zij zich sinds haar aanhouding correct gedragen heeft kan gelet op voorgaande geen afbreuk doen aan de beoordeling van de verwerende partij waaruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij een ruime beoordelingsmarge heeft in casu en acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij op 23 april 2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van opzettelijke brandstichting, hetgeen een dermate ernstig misdrijf is wat het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde *an sich* al kan aantonen – en zij ook bijna één jaar en vier maanden in voorlopige hechtenis heeft gezeten en slechts werd vrijgelaten onder voorwaarden hetgeen maakt dat zij nog steeds verdacht wordt van het gepleegd hebben van dit ernstig misdrijf en het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde ook nog steeds aanwezig is, de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde en haar aanvraag om die reden wordt verworpen.

Het gegeven dat verzoekende partij ondertussen erkend werd als persoon met een handicap kan aan de motivering van de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER